

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 33, št. 01
JANUAR 2013

V TEJ ŠTEVILKI:

⇒ BOŽIČ

⇒ LETO VERE

⇒ KARITAS

⇒ MIKLAVŽ

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

OZNANJAM VAM VELIKO VESELJE, DANES SE VAM JE RODIL ODREŠENIK!

Kdaj? Kje? Na ta dan, poln radosti, je Beseda postala meso in se naselila med nami. »Rodilo se je dete in sin nam je dan.« Navkljub temu, da je svet imel in ima še vedno preveč drugih stvari, da bi opazil prihod ubogega Detea, je nekaj oseb prišlo, da bi videlo napovedanega Kralja. Ko so klečali pred jaslami, so pričeli češčenje Boga, ki traja že več kot dva tisoč let in ta Bog je sprejel nase človeško trpljenje.

V tej noči se je rodila resnična Ljubezen in prihaja k nam, da bi nas pritegnila s svojo ponižnostjo in uboštvom. Ta dogodek združuje ljudi po

celem svetu. Celo tisti, ki se ne istovetijo s Cerkvijo, praznujejo Božje rojstvo. Ta dan je Kristus prišel na svet, da bi se združil s slehernim človekom in mu podelil Božji mir. To je za nas velikanski dar.

Ko pričakujemo nekoga velikega, poznanege, neobičajnega, se na njegov prihod pripravimo po svojih najboljših močeh. Svet radovedno pričakuje to, kar navdušuje, vzbuja spoštovanje. To pa, kar je majhno, ubogo, slabotno in krhko, je deležno prezira in ostaja neopazno. Tokrat je Jezus prišel prav neopazno, v bedi, obdan z živalmi, na način, za kakršnega bi se zdelo, da ne pristaja kralju, še

manj pa Bogu.

Vsi ljudje lahko najdejo pot v »Betlehem«, ki je na dosegu naše roke. Ko gledamo na rojenega Otroka, se zavedamo, da je to Ljubezen, ki je prišla k nam. Kristus iz betlehemskih jaslic govori, da si želi naša srca. Zato odhitimo k hlevčku, kakor so to storili pastirji in modri z vzhoda, majhni in veliki tega sveta, ter pokleknimo pred Bogom.

Jezus Kristus je pravi Bog in pravi človek, zato se veselimo in radujemo! K nam namreč prihaja sam Bog, ki privzema človeško

telo, da bi nam dal upanje, radost, ljubezen in zveličanje. Prerok Izaija je naznanil, da se ta Luč, ta Kralj imenuje čudoviti svetovalec, močni Bog, večni oče, knez miru, in njegovega kraljestva ne bo konca (prim. Iz 9,5–6). Na ta dan molimo, da bi Kristus – Sonce pravičnosti – poslal svoje žarke v človeške duše, da bi nas Jezusovo rojstvo osvobodilo izpod jarma greha.

Neki kristjan iz 2. stoletja je to izkušnjo opisal takole: »Podobno kot je sonce radost za te, ki hrepenijo po njegovem dnevu, tako

je moja radost Gospod. Kajti on je moje sonce. Njegovi žarki so počelo mojega nastanka. Zapustil sem napačno pot, Njegova svetloba je pregnala vsakršno temo z mojega obličja, šel sem k Njemu in po Njem dosegel zveličanje.«

Za božične praznike vam želim, da bi Jezus Kristus – večna Luč – razsvetlil vsakršno temino, ki vam ne dopušča, da bi se v polnosti veselili prisotnosti Odrešenika, ki je med nami.

*Vaš duhovni pomočnik
Rafał Kędzierski*

LETO VERE

Letos 11. oktobra je sveti oče Benedikt XVI. z apostolskim pismom *Vrata vere* (*Porta fidei*) razglasil začetek leta vere, ki bo trajalo vse do 24. novembra 2013. Ta izbira ni naključna, saj ravno v tem času obeležujemo 50. obletnico začetka 2. vatikanskega koncila, obenem pa tudi 20. obletnico

objave Katekizma katoliške Cerkve. V obeh primerih gre za odgovor Cerkve krizo vere v sodobnem času.

Družbene spremembe v Evropi, ki so se začele s francosko revolucijo, nadaljevale z industrijsko revolucijo in dosegle svoj vrhunec v 20. stoletju, so Cerkev silile v to, da

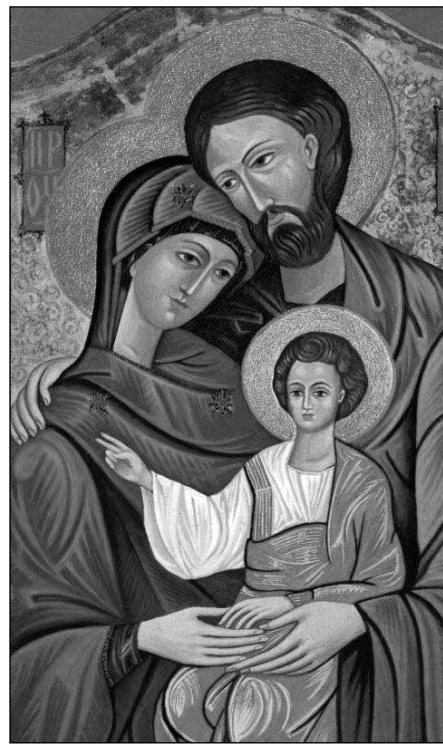
je na nove družbene izzive odgovarjala s svojo lastno prenovo, novim elanom in svojevrstnim uporom novi družbeni stvarnosti. Človek, ki je preživel obe svetovni vojni, totalitarizme ter druga grozodejstva minulega stoletja, je zapadel v globoko krizo vere, razočaranje, iskanje novih in drugačnih

poti, po katerih bi lahko dosegel družbeno pravičnost, predvsem pa svojo lastno izpolnitev in srečo. Na teh novih poteh sta Bog in vera pogosto izvzeta. Nova religija, religija sodobnega časa, postajajo »bolj pravične socialne strukture« – te naj bi odpravile ali vsaj zmanjšale družbene krivice – in napredek.

Da bi se Cerkev lahko približala človeku, ki je Boga nadomestil s sodobnimi »instant nadomestki«, ki v globini človekovih bivanjskih problemov niso rešili, temveč kvečjemu zakrili, je sklicala koncil, se pravi zborovanje škofov, na katerem se je lotila temeljite prenove bogoslužja in temeljnih prvin vere. Sadove tega koncila si mnogo vernikov predstavlja zelo površno. Tu ne gre zgolj za to, da se je župnik obrnil proti občestvu in da so latinščino zamenjali narodni jeziki (pri evharistiji), ampak se je eden izmed ključnih konceptov dotikal tega, kako se

čim bolj približati posameznemu verniku, kako odgovoriti na eksistencialne probleme slehernega sodobnega človeka, ki se je izgubil v množici drugih ljudi, kako najti pot do tega posameznika in kako njegovo vero pripeljati do resnične vere, vere zrelega kristjana. Cerkev je pri tem ubrala pot nove evangelizacije. Po II. vatiškem koncilu so se rodile številne poti in skupnosti, v katerih lahko človek pride do resnične osebne vere in v katerih se lahko rodi pristna krščanska ljubezen v razsežnosti križa, ki je odraz zrele krščanske vere. Katekizem katoliške Cerkve, objavljen v času papeževanja Janeza Pavla II., pa je učinkovita osnova, podlaga za smernice pri vzgoji katoliške mladine, uvažanju katehumenov v krščanstvo, skratka za ustrezno, pravilno krščansko vzgojo in je kratko malo uzakonitev smernic koncila.

To leto pomeni posebno spodbudo

za premislek vsakega vernika, kako živi svojo vero. Zatakne pa se že pri tem, ko se vprašamo, kaj sploh je resnična, pristna vera. O tem je bilo že veliko povedanega, vendar si oglejmo primer dveh ljudi. Eden se, denimo, ima za ateista, drugi pa za vernega, dobrega kristjana katolika, ki je vsako nedeljo pri maši. Razen tega da tisti drugi hodi v cerkev in se ima za vernika med njima ni bistvenih razlik, seveda glede na to, kako živita. Obema so v življenju navadno v

ospredju denar, imetje, ugled, kako se preriniti na čim višji položaj v družbi, tudi za ceno tega, da druge ljudi ob priložnosti oblatita, potisneta ob rob. Tisti, ki hodi v cerkev, se na Boga obrača predvsem tedaj, ko mu v življenju trda prede. Bog je zanj neke vrste Aladinova svetilko, ki rešuje njegove težave, in ko nekatere težave ostanejo, začne izgubljati še tisto vero, ki jo ima. V cerkev tak »verniki« hodi tudi iz strahu pred Bogom, da ga ta nebi »štrafal« oziroma se mu po smrti maščeval s pekлом, ker ga v življenju ni dovolj častil, ni šel vsako leto po večkrat

na Brezje, ni daroval dovolj maš, ni premolil dovolj rožnih vencev ... Seveda, da ne bo pomote, vse to ni slabo, ni pa bistvo vere (zlasti pa še ni pokazatelj osebne vere). Ateist za razliko od vernika rajši kot v cerkev hodi po pomoč k vedeževalki, se ukvarja z astrologijo, uporablja karte tarot ... Vse to prav tako pomeni neke vrste Aladinovo svetilko, tisto magično sredstvo, ki bo rešilo njegove težave. Mnogokrat se verni v samem bistvu doemanja vere ne ločimo od nevernih. Gre za »naivno«, tradicionalistično krščanstvo, ki je brez prave globine.

Da bi razumeli, kaj pomeni resnična vera in ne zgolj neka religioznost, se je treba ozreti na Marijo, ki je vdano sprejela Božjo voljo, vsem težavam navkljub. Boga ni dojemala kot Aladinovo svetilko, temveč je bila sama pripravljena služiti drugim, se jim darovati. To se je še posebno pokazalo v sveti družini, ki je bila v svoji medsebojni ljubezni tisti pristni odsev vere in obenem skupnost, po vzoru katere so nastajale že prve krščanske skupnosti in kakršne nastajajo tudi dandanes kot sad II. vaticanskega koncila.

Domen Mezeg

APOSTOLSKO PISMO PAPEŽA BENEDIKTA XVI. Z NASLOVOM VRATA VERE (ODLOMKI)

Papež Benedikt XVI. je 11. oktobra 2011 predstavil apostolsko pismo z naslovom Vrata vere, s katerim je razglasil leto vere, ki bo potekalo med 11. oktobrom 2012 in 24. novembrom 2013.

»Vrata vere«

(Apd 14,27), ki vodijo v življenje v sožitju z Bogom in omogočajo vstop v njegovo Cerkev, so nam vedno odprta. Čez njihov prag lahko stopimo, ko nam je oznanjena Božja beseda, srce pa se prepusti oblikovati

preobražajoči milosti. Stopiti skozi ta vrata pomeni stopiti na pot, ki pelje skozi vse življenje. Začne se s krstom, po katerem lahko Boga kličemo z imenom Oče, in se konča s prehodom skozi smrt v večno življenje, ki je

sad vstajenja Gospoda Jezusa, ki je želel po daru Svetega Duha vse, ki verujejo Vanj, vključiti v svojo slavo. Izpovedovati vero v Sveto Trojico – Očeta, Sina in Svetega Duha – pomeni verovati v enega Boga, ki je Ljubezen: Očeta, ki je ob polnosti časov poslal svojega Sina za naše odrešenje; Jezusa Kristusa, ki je po skrivnosti svoje smrti in vstajenja odrešil svet; Svetega Duha, ki Cerkev skozi stoletja vodi v pričakovanju Gospodovega vnovičnega prihoda v slavi.

Vse od začetka svoje službe kot Petrovega naslednika sem omenjal potrebo po ponovnem odkritju poti vere, da bi vedno bolj jasno izpostavil radost in prenovljeno navdušenje nad srečanjem s Kristusom. V pridigi pri sveti maši na začetku papeževanja sem rekel: *»Cerkev kot celota in pastirji v njej morajo tako kot Kristus stopiti na pot, da bi ljudi izpeljali iz puščave v kraje življenja, v prijateljstvo z*

Božjim Sinom, s Tistim, ki nam podarja življenje, in sicer življenje v polnosti«. Kristjane pogosto bolj skrbijo socialne, kulturne in politične posledice njihovega dela, pri čemer vero razumejo kot samo po sebi razvidno predpostavko sožitja. Dejansko pa ta predpostavka ne samo, da ne drži več, ampak se jo pogosto celo zanika. Medtem ko je bilo v preteklosti mogoče prepoznati enotno kulturno tkivo, ki so ga ljudje široko sprejemali v njegovem sklicevanju na vsebine vere in iz nje izhajajoče vrednote, danes temu v obsežnih delih družbe ni več tako zaradi **globoke verske krize**, v katero so zašli mnogi ljudje.

[...] Cerkev se prenavlja po življenjskem pričevanju vernikov. Kristjani so v svojem življenju v svetu poklicani izžarevati Besedo resnice, ki nam jo je zapustil Gospod Jezus.

[...] *Leto vere* je s tega vidika povabilo

k pristnemu in prenovljenemu **spreobrnjenju** h Gospodu, edinemu Odrešeniku sveta. Po skrivnosti svoje smrti in vstajenja je Bog razodel polnost Ljubezni, ki rešuje in kliče ljudi k spreobrnjenju življenja prek odpuščanja grehov. Po prepričanju apostola Pavla ta Ljubezen uvaža človeka v novo življenje: *»S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novosti življenja«* (Rim 6,4). Po veri to novo življenje oblikuje celotno človekovo bivanje po vzoru kornite novosti odrešenja. Glede na njegovo svobodno razpoložljivost se človekove misli, čustva, miselnost in obnašanje počasi prečiščujejo in preobrazajo na nikoli docela dopolnjeni življenjski poti. *»Vera, ki deluje po ljubezni«* (Gal 5,6), postaja novo merilo razumnosti in delovanja, ki spreminja vse človekovo življenje.

V tem času bomo uprli pogled v **Jezusa Kristusa**, »začetnika in dopolnitelja vere« (Heb12,2). V njem najde potešitev sleherni nemir in hrepenenje človeškega srca. Radosť ljubezni, odgovor na dramo trpljenja in bolečine, moč odpuščanja po razžalitvi in zmaga življenja nad praznino smrti, vse to je izpolnjeno v skrivnosti njegovega učlovečenja, tega, da je postal človek, deležen naše človeške slabosti, da bi jo preobrazil z močjo svojega vstajenja. V njem, ki je umrl in vstal zaradi našega odrešenja, so docela pojasnjeni primeri vere, ki so zaznamovali teh dva tisoč let naše zgodovine odrešenja.

Marija je po veri sprejela angelovo besedo in verjela oznani lu, da bo postala Božja Mati v poslušnosti svoji predanosti. Ko je obiskala Elizabeto, je svojo hvalnico namenila Najvišjemu zaradi čudovitih del, ki jih je izvršil v vseh, ki se mu

izročijo. Z veseljem in velikim pričakovanjem je rodila svojega edinega Sina, pri čemer je ohranila nedotaknjeno svojo deviškost. Zaupala je svojemu zaročencu Jožefu in Jezusa odpeljala v Egipt, da bi ga rešila pred Herodovim preganjanjem. Z isto vero je sledila Gospodu pri njegovem oznanjevanju in ostala z Njim vse do Golgote. Marija je z vero okusila sadove Jezusovega vstajenja in jo, potem ko je ohranila sleherni spomin v svojem srcu, posredovala dvanajsterim, ki so bili skupaj z njo zbrani v dvorani zadnje večerje, da bi prejeli Svetega Duha.

[...] Skozi stoletja so **možje in žene vseh starosti**, katerih imena so zapisana v knjigi življenja, izpovedali lepoto hoje za Gospodom Jezusom, kamor so bili poklicani, da pričujejo kot kristjani: v družini, v poklicu, v javnem življenju, v izvrševanju karizem in služb, v katere so bili poklicani.

Na kvadratnem polju je upodobljena ladja, ki pluje na valovih, kar simbolizira Cerkev. Jambor je križ, na katerem se pne jadro, ki ga v logotipu predstavlja monogram IHS. Krog v ozadju nakazuje na sonce, v povezavi z monogramom pa evharistijo.

Po veri živimo **tudi mi** za živo priznanje Gospoda Jezusa, ki je prisoten v našem življenju in v zgodovini.

Krščansko življenje ima **izkušnjo veselja in trpljenja**. Koliko svetnikov je doživelo to samoto! Koliko vernikov se tudi v našem času čuti preizkušane zaradi molka Boga,

STOPILI SMO SKUPAJ

medtem ko bi si želeli prisluhniati njegovemu tolažilnemu glasu! Življenjske preizkušnje omogočajo razumevanje skrivnosti križa in soudeležbe pri Kristusovem trpljenju, hkrati pa so uvod v veselje in upanje, kamor vera vodi: »Močan sem tedaj, ko sem slaboten« (2 Kor 12,10). S trdno gotovostjo verujemo, da je Gospod Jezus porazil zlo in smrt. S tem varnim zaupanjem se izročamo Njemu. On, ki je prisoten sredi med nami, premaguje Satanovo moč. Cerkev, vidna skupnost njegovega usmiljenja, pa ostaja v Njem kot znamenje dokončne sprave z Očetom.

Ta milostni čas izročamo Božji Materi, ki jo blagrujemo, ker je »verovala« (Lk 1,45).

Rim, 11. oktober 2011
papež Benedikt XVI.

Privedil Alen Širca

V adventni čas smo zakorakali z nedeljo, s katero smo zaključili teden Karitas. Poleg branja Božje besede pred sveto mašo smo za vikend pred tednom Karitas skupaj z otroci in starši izdelovali božične voščilnice; prišlo je tudi nekaj punc iz našega Karitasa – tudi njim pristrčna hvala.

V tem predprazničnem času smo se dogovorili, da bi organizirali zbiranje hrane, saj veliko ljudi ne zmore nakupiti hrane za prihajajoče dni. In sledilo je presenečenje, ugotovili smo, da so srca naših skritih darovalcev več kot odprta. Posebno pa nas razveseljuje, da se med vso zbrano hrano najde tudi veliko sladkarij za otroke. Verjemite, da so še otroci, katerim se oči zasvetijo ob sladki dobroti. Tudi zaradi tega, bodo ti prihod našega odrešenika morda pričakovali z večjim hrepenenjem. Poleg tega je bilo nekaj evrov namenjenih za ljudi, ki se v teh težkih časih pogosto znajdejo v materialnem pomanjkanju.

Advent je v naši župniji res pokazatelj, da znamo prisluhniati našim bratom in sestram, da znamo opaziti stiske, da znamo darovati, pomagati in da nam ni vseeno za svoje sosede, prijatelje ali neznanke in da znamo biti Bogu hvaležni. Naš Gospod pravi, »moli in delaj, in če imaš več daruj«.

Vsem, ki ste na kakršen koli način darovali, Bog povrni. Razveselili ste kar nekaj družin. Hvala v imenu Logaške Karitas in vseh, ki so darove prejeli.

Logaška Karitas

Skupina Karitas želi vsem iz naše župnije, posebno pa tistim, ki na kakršenkoli način pomagata ali darujeta, vsem bolnim in osamljenim, gospodu Janezu in gospodu Rafaelu blagoslovljen božič! Naj vaše srce rodi dobroto in ljubezen, ki jo prinaša Novorojeni! V novem letu pa vam želimo zdravja, moči in čut za bližnjega ter pogum in voljo za dobra dela!

Logaška Karitas

SV. NEDOLŽNI OTROCI, MUČENCI (28. DECEMBER)

Kakor se je Mojzes rodil ob pokolu hebrejskih prvorojencev, ki ga je ukazal faraon, tako se je tudi »novi Mojzes«, Mesija, Jezus Kristus, rodil ob pokolu otrok v Betlehemu, ki ga je ukazal »novi« faraon, Herod Véliki. Evangelij po Mateju nakazuje, da se je s tem uresničila starozavezna prerokba, ki jo je izrekel prerok Jeremija: »Tako govori GOSPOD:

*Glas žalovanja se
sliši v Rami,
bridko jokanje.
Rahela objokuje
svoje otroke,
ne dá se potolažiti
zaradi otrok,
ker jih ni več.«*

Ti otroci, ki so namesto Kristusa umrli, so postali prvi mučenci krščanske vere. Cerkev je ponekod na Vzhodu in Zahodu začela praznovati spomin nanje že v 5. stoletju. Bizantinsko izročilo govori o 14.000 pomorjenih otrok, koptsko izročilo pa kar o 144.000. Takšna števila so seveda simbolična, kajti sv. nedolžni otroci na neki način predstavljajo vse otroke sveta, ki so umrli nasilne smrti. Čeprav je v svetu nasilna smrt otroka pogosto znamenje nesmiselnosti človeškega življenja, znamenje tega, da ni Boga, pa Cerkev v tem vidi ravno nasprotno: znamenje, da večno življenje obstaja in da je treba vse »tragedije« gledati z oziroma na večnost, ki je cilj in resnični smisel našega zemeljskega življenja. To je razvidno tudi iz himne, ki jo v čast sv. nedolžnim otrokom najdemo v Bogoslužnem molitveniku:

*Zapojmo pesem
praznično,
Otrokom svetim
hvalnico.
Med jokom so
odšli odtod,
Ko jih pobil je
kralj Herod.*

*Za Kristusa umrli so,
Nedolžni so
prišli v nebo.
Zdaj v slavi se radujejo,
Med angeli prepevajo.*

*V oblekah belih
tam stoje
Kraj Jagnjeta
in ga slave.
Kako so čisti, svetli vsi,
Oprala jih je Božja kri.*

*O srečno mesto
Betlehem!
Tu Bog se je
rodil ljudem,
Tu prvi mučeniški svet
Boga proslavlja
brez besed.*

*Naj, Jezus, tebi slava bo,
Ki iz Device rojen si,
Očetu, Duhu Svetemu
Od vekomaj do
vekomaj. Amen.*

S 26. SEJE ŽPS

V študijskem delu smo obravnavali četrto temo iz Gradiva za župnijske pastoralne svete Leto vere z naslovom Naše šibkosti. Ko govorimo o šibkosti, pri tem ne gre le za vedenjske in moralne šibkosti, ampak tudi za površinsko vero in majhno zaupanje v Boga. Cerkev ne more delati načrtov za prihodnost, če se ne sooči s svojimi slabostmi in ranljivostjo. Soočenje z lastnimi grehi in zmotami je najprej boleče in trpko, potem pa zdravilno in vir novega upanja in hvaležnosti Bogu. Grehi in slabosti so kakor rane, ki običajni ne pokrivajo celega telesa. Zaradi prestopkov in njihovih posledic vsi kristjani nismo enako prizadeti, vsi tudi ne nosimo enake odgovornosti zanje. Pri tem se moramo izogniti posploševanju. Šibkosti ali rane v Cerkev na Slovenskem so: ranjena občestvenost, nezvestoba obljubam, pomanjkanje poguma in lastne identitete, duh izključevanja in pretirana skrb za materialne dobrine.

Stanje današnje družbe označujejo trije pojmi:

- **desakralizacija:** izguba občutka za sveto (sveto ni niti življenje)
- **razkristjanjenje:** razkol med vero in življenjem (v vsakdanjem življenju smo enaki ali slabši od nekristjanov)
- **kriza vere:** ni znamenj vere (v začetku je Cerkev živela v edinosti in ljubezni). Kristusovo naročilo pri zadnji večerji je bilo, da bi bili vsi eno in v ljubezni. Danes pa nimamo čuta edinosti in ljubezni.

Na vse te tri pojme daje odgovor 2. vatikanski koncil s:

1. **prenovljenim bogoslužjem:** bogoslužje mora graditi občestvo (kar je lažje v manjših občestvih)
2. **novo teologijo:** v središče je postavljena velikonočna skrivnost - vstajenje (prej v središču trpljenje in smrt)
3. **malimi občestvi**

Na seji je bilo postavljeno vprašanje, zakaj v naši župniji nimamo farnega žegnanja. Dan je bil predlog, da se žegnanje uvede. G. župnik je predlagal, da z 21. novembra na soboto pred žegnanjsko nedeljo prestavimo tudi celodnevno čaščenje. Člani ŽPS smo oba predloga sprejeli. Kjer je osebna vera, ima tudi tradicija moč. Tradicija ne ohranja osebne vere, osebna vera pa ohranja povezavo s tradicijo.

Zasedenost Jožefove dvorane je razvidna na internetni strani župnije, kjer je tudi obrazec, s katerim se dvorano lahko rezervira. Dvorano pa je možno rezervirati tudi v župnišču.

27. decembra 2012 ob 18. uri bo zahvalna maša za vse župnijske sodelavce. Vabljeni!

V sklopu Nikolajevih srečanj Vas Župnija Dolnji Logatec vabi na predavanje z naslovom

EKUMENIZEM: PRISPEVEK K BOLJ SLOŽNEMU ČLOVEŠTVU

v četrtek, 17. januarja 2013 ob 19. uri v dvorani svetega Jožefa

O delu za edinost kristjanov bo spregovoril **dr. Drago K. Ocvirk**.

Od sedmih milijard ljudi se jih dobri dve milijardi prišteva kristjanom. Ti so danes razširjeni po vsem svetu in so v njem pomemben dejavnik. Iz zgodovinskih, kulturnih in verskih razlogov se delijo v številne Cerkve in skupnosti, ki še

vedno nastajajo. Zato je danes za bolj složen, varen in solidaren svet zelo pomemben dialog med samimi kristjani, ta pa je lahko podlaga in vzorec tudi za dialog z ljudmi drugih ver in prepričanj. Predavatelj bo svoje predavanje popestril tudi s slikami.

Povabite tudi znance in prijatelje!

O predavatelju

*Dr. Drago K. Ocvirk je predavatelj na Teološki fakulteti v Ljubljani in v bogoslovju na Salomonovih otokih v Oceaniji. Kot predavatelj na številnih univerzah po svetu dobro pozna svetovne razmere in vlogo verstev v njih. V lanskem decembru je izdal knjigo z naslovom *V navzkrižnih svetovih: Salomonovi otoki – Slovenija (založba Salve)*. V njej več avtorjev opiše svoje doživetje tujega sveta, kako so se mu prilagajali in kako sta ta tujost in drugačnost obogatila njih same.*

Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar, s katerim boste pomagali omogočiti obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.

**Že veste,
da bo v Logatcu
plesno-družabni
večer?**

**v torek, 1. januarja 2013
od 20.00 do 24.00 ure**
v Jožefovi dvorani

*Če želite začetek leta 2013
preživeti v družbi prijateljev in
znancev, vas vabimo v Jožefovo
dvorano, kjer se bomo skupaj
poveselili, si kaj povedali in
kakšno skupaj tudi zapeli.*

*Vsi plesa željni pa bomo lahko
tudi zaplesali in se ob plesnih
ritmih v novo leto tudi zavrteli.*

*Da ples ne bo kar tako, bo
poskrbel plesni učitelj Zlatko.*

*Kot se za praznovanje novega
leta spodobi, bomo nazdravili in
kakšno malenkost tudi prigriznili.*

*K prijetnemu druženju s plesom
povabite tudi prijatelje in znance.*

*Vstopnina za par je
simboličnih 10 EUR.*

**Veselimo se druženja in
priložnosti za ples
v torek, 1. januarja 2013.**

**Plesali in zabavali se bomo
od 20. do 24. ure.**

SPOŠTOVANI OTROCI IN STARŠI!

Sedaj sem se s svojimi angeli za eno leto ponovno vrnil v nebesa. Peklenščke sem zaklenil v pekel, ker so nepoboljšljivi.

Naj povem in vam sporočim, da sem bil zelo vesel poučne igrice, ki so jo pod vodstvom gospe Kati pripravili in odigrali mladi igralci. Prav tako sem bil vesel otroškega petja, ki ga je vodila gospodična Neža.

Otroci so ob mojem obisku v dvorani pokazali, da znajo lepo in pobožno moliti. Vesel sem bil, ker smo skupno zmolili za vse tiste, ki nimajo hrane, obleke in osnovnih potrebščin za življenje. Kasneje ponoči smo obiskali vse otroke in jih obdarovali.

Zvečer, na dan mojega praznika, 6. decembra, preden sem odšel v nebesa, sem odšel še k sveti maši. Bil sem, milo rečeno, žalosten nad udeležbo otrok. Sedel sem na koru, tako sem lahko videl vse, torej, da vas ni bilo! Vem, da je vaša župnija posvečena prav meni, sv. Nikolaju, tako sem še bolj pričakoval, da bo otrok in mladine na vaš župnijski praznik pri sv. maši veliko. Vesel bi bil, da bi prišli in se zahvalili za vse, kar ste prejeli to noč in v vsem letu. Vesel bi bil, da bi prišli in se vsi zahvalili, da za vašo župnijo prosim pri nebeškem Očetu.

Tako, upam, da vam nisem vzel vne-
me in korajže za naprej. Naslednje leto pa vas pričakujem na dan mojega godu pri sv. maši! Se vidimo?

Lepo vas pozdravljam in varujem iz nebes!

Vaš prijatelj in priprošnjik, sv. Miklavž

KOLEDAR

JANUAR

2013

1. januar – Marija Božja Mati – NOVO LETO, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 20. uri plesno-družabni večer v Jožefovi dvorani;

4. januar – obisk bolnikov, po sv. maši molitvena skupina, ob 19. uri srečanje mladine;

5. januar – 3. SVETI VEČER, od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

6. januar – SV. TRIJE KRALJI – sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 10. uri otroci s kronami na glavi prinesejo k Jezusu svoje adventne darove za otroke v misijonih; ob 20. uri srečanje 1. zakonske skupine;

7. januar – po sv. maši srečanje KARITAS, ob 20. uri KATEHETI;

8. januar – ob 18. uri sv. maša, po sv. maši srečanje birmanskih voditeljev;

10. januar – ob 20. uri PLES v Jožefovi dvorani;

11. januar – po sv. maši molitvena skupina, ob 19. uri srečanje mladine;

12. januar – od 16. – 18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

13. januar – JEZUSOV KRST – sv. maša ob 8. in 10. uri, večernice ob 14. uri, ob 20. uri srečanje 2. zakonske skupine;

14. januar – ob 19. uri srečanje ŽPS;

15. januar – ob 18. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše;

17. januar – PREDAVANJE za odrasle o ekumenizmu (dr. Drago Ocvirk) v Jožefovi dvorani;

18. januar – po sv. maši molitvena skupina, ob 19. uri srečanje mladine;

19. januar – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

20. januar – 2. NEDELJA MED LETOM, sv. maša ob 8. in 10. uri, večernice ob 14. uri; ob 19. uri srečanje 3. zakonske skupine;

21. januar – ob 20. uri priprava na sv. krst;

22. januar – ogled filma v Jožefovi dvorani;

25. januar – po sv. maši molitvena skupina, ob 19. uri srečanje mladine;

26. januar – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

27. januar – 3. NEDELJA MED LETOM – SVETOPISEMSKA, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje 4. zakonske skupine.